

„Szeretni mindig mindenkit”

Életige

„Ha szerettek engem, megtartjátok parancsaimat.”
(Jn 14,15)

2004. május

5

Az a szeretet, amelyet Ő vár, nem egyszerűen érzélem. Azt kéri, hogy tegyük meg akaratát,

amelyet parancsolataiból ismerünk: mindenekelőtt a testvér iránti szeretetet és a kölcsönös szeretetet jelenti.

Az Ő „képére és hasonlatosságára” vagyunk teremtve. Ezért olyan „barátként” állhatunk előtte,

aki képes a Vele való közvetlen és személyes kapcsolatra, mely a megismerésen, szereteten, barátságon és közösségen alapul.

Jézust követni azt jelenti, hogy a lehető legjobban megpróbáljuk teljesíteni az Atya akaratát, oly módon, ahogyan kinyilatkoztatásaiból megértjük, és ahogyan azt Jézus is elsőként megtette.

Jézus ránk hagyott parancsolatai abban segítenek minket, hogy a Szeretet-Isten gyermekeire jellemző módon éljünk.

Törvényei annak a szeretetnek és aggodásnak a kifejeződései,

amelyet mindannyiunk iránt érez.

Hogyan éljük tehát ezt az életigét? Próbáljuk meg figyelmesen hallgatni Jézus nekünk szóló parancsolatait az evangéliumban, és hagyjuk, hogy a Szentlélek a nap során emlékeztessen bennünket szavaira!

Ő ugyanis arra tanít minket, hogy nem elég pl., hogy nem ölünk meg senkit, hanem a testvérek iránt érzett haragunkat is el kell kerülnünk

„Ha megütik jobb arcodat, fordítsd oda a másikat is!”

„Szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok üldözőitekért!”

Mindenekelőtt mégis azt a parancsot éljük meg, amelyről Jézus azt mondta, hogy az „övé”, és a többit is összegzi: a

Kölcsönös

S
Z
E
R
E
T
E
T

A szeretet ugyanis „a törvény tökéletes teljesítése” a „legmagasztosabb út”, amelynek bejárására hivatottak vagyunk.

Történt egyszer, hogy...

Egy nap az iskolában a tanárnő megkérdezte, hogy ki akar Frankóval egy padban ülni. Ez a fiú nagyon szegény. Egy garázsban él. Az egész iskolaévben talán kétszer vagy háromszor cserélt ruhát összesen.

Közülünk még hallani sem akart róla **senki**. Nekem is nehezemre esett elfogadni őt, mert ha oda ültem volna hozzá, nem éreztem volna többé szabadnak magam. El kellett volna neki magyarázni a feladatokat, és gondot kellett volna viselni rá. De Jézus erősebb volt bennem. Megadta nekem azt a jó szándékot, hogy azt mondhassam a tanárnőnek, hogy Frankó és én egy padba ülhetünk.

Megtettem ezt a lépést, és ez nagy örömet adott. Úgy tűnt nekem, hogy Frankó szíve is megtelt örömmel.

Junior – Brazília, Recife